

rækkende og ødelæggende Virkninger. Højesteretsdommens Præmisser siger netop: „Under Hensyn til den Maade, hvorpaa de Indstævnte er gaaet frem“. Det udelukker altsaa ikke, at der kunde findes en anden Maade, hvorved det kunde passere, og der er ingen Tvivl om, at hvis der kan udpønskes en saadan anden Maade, vil man fra Fagforbundenes Side nok være i Stand til at finde den. Derfor maa jeg vedblivende hævde, at vi trods denne Højesteretsdom trænger til en Lovgivning om dette meget vigtige Forhold. Jeg maa beklage, at man synes fra radikal Side at stille sig — saadan forstod jeg det — saare lidt velvilligt overfor denne Sag, men det er jo muligt, at vi kan nærme os hinanden ved en nøjere Drøftelse i Udvalget.

I Modsætning til andre ærede Medlemmer, der har haft Ordet, udtalte det ærede Medlem Hr. Fraenkel, at han fandt Hensigten med dette Lovforslag god og klar, og han fandt det ikke særlig vendt mod Arbejderne, hvad der heller ikke er Hensigten. Det ærede Medlem Hr. Fraenkel mente, at der maatte komme to Forslag ud af dette, og det skal saa vist ikke skille os, hvad den højtærede Minister ogsaa bemærkede; det kan ikke være afgørende, om det bliver et eller to Forslag. Det ærede Medlem udtalte sin Tilslutning til, hvad jeg havde fremført om, at Organisationernes Misbrug af Magten i Virkeligheden var en Gentagelse af den gamle Lavspolitik, og han brugte endogsaa saa stærke Udtryk om Forfølgelsen af de enkelte Medlemmer af Organisationerne i vor Tid som, at man for at finde noget tilsvarende skulde tilbage til Middelalderens raa Tider.

Det ærede Medlem Hr. Axel Dam sluttede sig i Princippet til Forslaget, og det paaskønner jeg. Det er min Overbevisning, at dette eller et lignende Forslags Op-højelse til Lov er nødvendig for at bringe vore betydende Erhverv paa Fode og for at faa varige sunde Forhold indført i vort Erhvervsliv. I mit Foredrag i Gaar pegede jeg paa, hvilken Opsigt Kolindsundblokadens havde vakt, og jeg kan forsikre, at der neppe vil være noget Forslag, der vil blive fulgt med større Opmærksomhed ude i Landet end netop det her foreliggende Forslag. De, der ikke virkelig vil medvirke til en Lovgivning som denne eller efter de Principper, som ligger i dette Forslag, kan være visse paa, at de ude i Befolkningen vil blive betragtet som Modstandere af den ved Grundloven tilsagte Arbejds- og Erhvervsfrihed, som man netop nu er blevet

opmærksom paa er i Fare, og hvis Bevarelse man vil sætte meget ind paa.

Hans Nielsen: Det var jo ikke nogen særlig velvillig Behandling, dette Forslag fik i Gaar, og jeg maa sige, at den højtærede Handelsminister i Dag ikke overanstrengte sig for at overbevise det høje Ting om Nødvendigheden af dets Gennemførelse. Det taler til den højtærede Ministers Ære, at han tog saa nøgternt paa det, som han gjorde, og derved tilkendegav, at det var ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Pinstrup udtalte i Gaar, at dette var et Venstre-Forslag eller rettere et Venstre-Agitationsforslag. Nu søgte det ærede Medlem Hr. Pinstrup at pille forskellige Smaabemærkninger fra de ærede Medlemmer Hr. Fraenkel, Hr. Hendriksen og Hr. Axel Dam ud til Støtte for den Opfattelse, at man alligevel nok skulde faa en større Sammenrotning imod Fattigfolk her i Landet paa dette Omraade, men jeg tror alligevel ikke, det vil lade sig gøre, selv om man gaar den af den højtærede Minister anviste eller tiltraadte Vej, at man deler Forslaget i to, hvilket antagelig vilde betyde, at § 3 skulde vedtages og de to første Paragraffer blive syltet eller lagt til Side til en anden Gang, saaledes at man kun fik en Lov, der særlig tog Sigte paa Arbejderne.

Jeg siger, at den højtærede Minister gjorde ikke noget stort Forsøg paa at overbevise Tinget om Nødvendigheden af at faa gennemført dette Forslag, og det forstaar jeg saa godt, for efter min Formening kan man simpelt hen ikke gennemføre Forslaget, saaledes som det er, fordi der ikke er noget reelt Formaal i § 1 og den dertil knyttede § 2. Der er ikke noget reelt i at sige om Aftaler, at de er ugyldige, for det har ikke nogen som helst Indvirkning paa disse Aftaler. Hvis man kom her med et Lovforslag, som fastslog, at saadanne Aftaler var retsstridige, strafbare, nuvel, saa var der en Realitet i Loven, men at sige, at de er ugyldige, er ganske uden Virkning i det praktiske Liv. Hvis vi siger, at en Sammenslutning paa f. Eks. 10 Mennesker træffer Aftale om Prisen paa en eller anden Vare, og de overholder denne Prisaftale, saa kan det jo være dem saa revnende ligegyldigt, om Rigsdagen har vedtaget en Lov, hvori der staar, at det er ugyldigt. De opretholder denne Aftale og disse Priser, og det bliver de ved med, indtil det Tilfælde indtræffer, at et Medlem finder sin Regning ved at bryde denne Aftale. Jeg gentager overfor den højtærede